

Arrest

nr. 53 976 van 28 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. MAHIEU, die loco advocaat N. DECOCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 mei 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

1.2. Op 17 augustus 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.05.2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(Q.N.) (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 25.11.2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

De arts-attaché stelt in zijn verslag (zie gesloten omslag) dat betrokkene lijdt aan een aandoening die momenteel asymptomatisch is, en geen behandeling behoeft. Uit onderzoek naar het land van herkomst blijkt ook dat indien de betrokkene wel symptomen ontwikkelt van zijn aandoening en behandeling nodig heeft, hij daarvoor in Angola terecht kan.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er een adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rschten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie-en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). “

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een in eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. Hij betoogt dat HIV-patiënten nood hebben aan regelmatige bloedonderzoeken. De mogelijkheid daartoe in Angola en in positief geval of deze medische hulp ook toegankelijk is voor verzoeker werd niet onderzocht door de verwerende partij. Verzoeker stelt dat de verwerende partij verwijst naar een e-mail van P. Czyzak, Belgisch consulaat in Luanda, waaruit blijkt dat er in Angola een goed programma bestaat voor opvolging van HIV patiënten en hun behandeling wanneer nodig. Ook de redenering van de arts-attaché die stelt dat verzoeker HIV positief is, maar voorsnog asymptomatisch raakt kant noch wal. “

2.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker betoogt dat niet onderzocht is of de mogelijkheid tot regelmatige bloedtesten in Angola bestaat en of medische hulp toegankelijk is voor verzoeker. Verzoekers beschouwingen missen feitelijke grondslag, en kunnen niet worden aangenomen. Zoals verzoeker ook erkent in zijn verzoekschrift, heeft

de ambtenaar-geneesheer immers bijkomend advies ingewonnen. Zij verwijst daartoe in haar advies aan de Dienst Vreemdelingenzaken van 31 mei 2010 naar:

- een advies van 18 augustus 2009 van de P. Desmidt, arts bij defensie die stelt dat verzoeker HIV positief is, maar vooralsnog asymptomatisch. Hij stelt tevens dat betrokkene met deze problematiek terug kan keren naar zijn land van herkomst, daar er de eerstvolgende jaren geen ernstig risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit.

- De e-mail van P. Czyzak, Belgisch consulaat in Luanda, waaruit blijkt dat er in Angola een goed programma bestaat voor opvolging van HIV patiënten en hun behandeling wanneer nodig.

Gelet op het voorgaande en gezien de verdere inhoud van het advies van 31 mei 2010 van de ambtenaar-geneesheer kan bezwaarlijk ernstig voorgehouden worden dat de behandelmogelijkheden in Angola niet zouden zijn onderzocht.

Verzoekers kritiek op het e-mailbericht van P. Czyzak betreffende de behandelmogelijkheden in Angola kan niet worden aangenomen: verzoeker toont niet aan dat de inhoud ervan niet correct is en er in Angola geen goed programma zou bestaan voor opvolging van HIV patiënten en hun behandeling wanneer nodig. Er dient te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer een duidelijk advies heeft verstrekt waaruit blijkt dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar was tegen een terugkeer naar het herkomstland. waarna de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht een ongegrondheidsbeslissing heeft genomen. Het voorgaande geldt temeer nu diende te worden vastgesteld dat verzoeker op heden asymptomatisch is, hetgeen door verzoeker ook niet wordt ontkend.

Verzoeker beperkt zich tot het uiten van vage, algemene en ongestaafde beschouwingen, zonder in concreto aan te tonen waar de beslissing onredelijk zou zijn. Verzoekers beschouwingen als "zou er geen dermate afdoend onderzoek zijn gevoerd naar het voorhanden zijn van de benodigde medische zorgen, die verzoeker nodig heeft ondanks dat hij nog geen symptomen vertoont, de behandeling bij het uitkomen van het AIDS-virus en de toegankelijkheid van medische en niet-medische hulp", betreffen slechts vage beweringen die door geen enkel objectief element gestaafd worden.

Nu door de gemachtigde is vastgesteld dat, zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing, blijkens het advies van de ambtenaar-geneesheer "verzoeker momenteel asymptomatisch is en geen behandeling behoeft, terwijl uit het onderzoek naar het land van herkomst blijkt dat indien de betrokkene wel symptomen ontwikkelt van zijn aandoening en behandeling nodig heeft, hij daarvoor in Angola terecht kan", is terecht een beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag genomen. Het loutere feit dat verzoeker een andersluidende mening is toegedaan, maakt uiteraard niet dat zijn aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de ambtenaar-geneesheer een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 31.05.2010 blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoeker geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland. Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bewijzen voorhanden zijn dat de door verzoeker aangehaalde gezondheidsproblemen een ernstige aandoening vormen zoals bedoeld in art. 9ter van de Vreemdelingenwet, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 EVRM. Hij betoogt de loutere email van iemand van het Belgisch consulaat in Angola volstaat niet om aan te tonen dat een terugkeer geen risico zou inhouden op discriminatie. De toegang tot medische zorgen in Angola en in positief geval of deze medische hulp ook toegankelijk is voor verzoeker werd niet onderzocht door de verwerende partij.

2.2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van art. 3 EVRM. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd wordt

betreffende de medische elementen die door verzoeker werden ingeroepen, doch die niet kunnen worden aanvaard als zouden deze actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland. Zoals bij de bespreking van het eerste middel reeds toegelicht, slaagt verzoeker er met zijn vage en ongestaafde beschouwingen geenszins in aan te tonen dat de medische zorgen in Angola niet toereikend zouden zijn voor HIV-patiënten, terwijl is vastgesteld dat verzoekers toestand op heden asymptomatisch is. Verzoeker brengt geen enkel bewijskrachtig stuk aan waaruit zou kunnen blijken dat het deugdelijk onderzoek dat werd gevoerd door de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde tot verkeerde conclusies zou hebben geleid.

Waar verzoeker een inbreuk op artikel 3 EVRM aanvoert dient te worden opgemerkt dat deze bepaling vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat zij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Verzoeker maakt noch in zijn aanvraag, noch in zijn verzoekschrift aannemelijk dat zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Evenmin toont hij met een begin van bewijs aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. In casu kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker zich in zijn inleidend verzoekschrift beperkt tot het uiten van vage en algemene beschouwingen, die geenszins aannemelijk worden gemaakt en geen afbreuk kunnen doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC